

[Arne Larsen.]

vi har så meget positivt tilovers for saneringsopgavens løsning, men det, det drejer sig om, er jo at skaffe de fornødne økonomiske midler til at gennemføre denne opgave, og på dette punkt er der i og for sig ingen væsentlig forskel på det foreliggende forslag og den gældende lov. Og når man er enig om, at det også har været en alvorlig hæmsko, at der ikke har været de fornødne midler, så vil jeg altså tro, at vi må se ganske alvorligt på denne side af sagen.

Der er i henhold til det stillede forslag de første år i alle tilfælde stillet ca. 26 mill. kr. til rådighed til hjælp for kommunerne til løsning af opgaven plus 2 mill. kr. til rådgivende virksomhed. Det er selvfølgelig udmærket, men det er vel helt klart, at skal vi løse saneringsopgaven og helst sanere 4.000-5.000 lejligheder om året, så skal der adskilligt flere skillinger på bordet, og det håber jeg også at boligministeren er helt indstillet på, for ellers er der jo ikke meget om den snak.

Problemet om genhusning er selvfølgelig også et primært og ganske alvorligt spørgsmål, og her gives der jo i lovforslaget visse muligheder for at hjælpe med rokeringer og med at skaffe erstatningsboliger, men spørgsmålet er jo, om det er tilstrækkeligt, hvad der her stilles i udsigt. Boligministeren er inde på, at det vil være nødvendigt at udvide den sociale boligsektors kvota fra 12.000 til 13.000 lejligheder om året, altså forøge den med 1.000, og at vi skal forøge plejehjemsbyggeriet, men det tror jeg ikke løser opgaven, selv om der derudover skal være 25 pct. af nybyggeriet i Storkøbenhavn til rådighed for udsanerede familier. For når vi samtidig har det kolossalt store boligbehov — tusinder af andre står jo i boligkø — så vil det være urimeligt at tage af de 12.000 lejligheder. Derfor er jeg af den opfattelse, at hvis vi skal sanere 4.000 eller 5.000 boliger om året, så må vi også forøge boligproduktionen med et tilsvarende antal boliger, altså forøge boligbyggeriet med 4.000-5.000 lejligheder om året.

Det er de væsentligste ting, som jeg mener er afgørende i denne sag. Selvfølgelig kan man være tilfreds med, at de familier, som skal overtage erstatningslejligheder, vil få en økonomisk håndsrækning, hjælp

til boligindskud og til betaling af huslejen ved øgede tilskud ud over boligsikringen. Og her glæder det mig da også at erfare, at bl. a. hr. Kaj Andresen er inde på, at boligsikringsloven snarest muligt bør revideres, således at den ajourføres og holder trit med prisudviklingen, for det nytter jo ikke meget, at vi har en god boligsikringsordning, hvis ca. 40.000 familier vokser sig ud af den år efter år; derfor er det ganske tiltrængt, at denne lov revideres.

Til slut skal jeg sige, at de ændringer i boligtilsynsloven, som er foreslået, er vi helt indforstået med — og ændringerne i Københavns byggelov ligeledes. De går jo ud på, at det nu skal lattes at gennemføre gårdsaneringer og gårdrydninger; og det var jo også et dystert billede, boligudvalget fik, da det var på rundtur på Vesterbro, og man havde jo kunnet få det samme indtryk på Nørrebro af, hvilke uhyggelige forhold man byder børnene og de unge i disse gårde. Derfor er det rimeligt og rigtigt, at loven ændres, således at gårdsaneringer hurtigst muligt kan gennemføres. Men spørgsmålet er jo, hvem der skal betale for gårdsaneringerne. Det er et vigtigt problem, for jeg tror ikke, at de mennesker, der bor der, er særlig begejstrede for igennem en forøget husleje at skulle betale udgifterne ved gårdsaneringerne. Derfor vil jeg tro, at det enten må være ejerne, der skal betale, eller at det offentlige må yde væsentlige tilskud til gårdsaneringerne.

Et andet problem, som jo også er ret relevant, og som det nævnte blad, Bolignyt, omtaler, er spørgsmålet om at holde en fornøden og anstændig standard på den øvrige boligmasse, for hvis man ikke tvinger ejerne til at anvende de midler, som gennem huslejen skal opspares til udvendig vedligeholdelse, så nytter det jo ikke meget; at vi gennemfører gode saneringslove, hvis vi så i løbet af nogle få år igen har et meget stort antal boliger, som er saneringsmodne. Derfor tror jeg også, at vi bør interessere os for, at de midler, som er hensat til vedligeholdelse og især den ydre vedligeholdelse af vore boliger, virkelig anvendes til formålet.

Med disse bemærkninger skal jeg tilsige mit partis støtte til gennemførelse af denne lovgivning. Der er enkelte sider af problemet,